

najinaaman **an-najiyat**

version bulgare de kristina tuczniobutulescu
diplômée de l'université de varsovie (pologne)
traductrice à sofia (bulgarie)

Откъси от *писма*

Удар

Веднъж поразен от мълния в главата
Не очаквай да чуеш
Грохота на мълнията
1973

Писател

Всички имаме чувства, но
Това не означава, че някой от нас е поет;
Докато станем такива, ние просто се изпробваме
1999

Невежество

Никой не ме познава
Колкото познавам сам себе си
Въпреки това едва се познавам
1973

Съчувствие

Това е да запомниш и най-лекото страдание,
което някому си причинявал
И да забравиш най-болезнените страдания,
които някога са ти причинили
1997

Сабята и перото

Безполезно е да прибягваме до сабята
След като перото е разгромено
1993

Пророчество

Всеки човек е пророк

В него животът започва, в него животът приключва

1988

Щастие

Ако възприемем

От политеизма

Уважението към земята и прадедите ни,

От религиите на духовността на Далечния Изток

От юдеизма гледището и постоянството

От християнството любовта и прошката,

От исляма топлината на вярата,

От светското разбирането и възприемчивостта

От хуманизма всеобщата стъпка

Щяхме да бъдем

Най-щастливите сред всички хора

1990

Проникновение

...След като решиха, че е дошло времето водачът да премине към възвишеното сливане, хората се събраха около него в очакване на последните му наставления. Той им рече:

Освободете се от материалното, като мен, когато, на седемгодишна възраст подарих любимата си играчка на бедно съседско дете,. Фактът, че ми беше любима, почти ме възпря да осмисля значението на дарението.

Освободете се от страстите като мен, когато на седемнадесет жертвах любовта в името на приятелството.

Освободете се от познанието, като мен, когато на двадесет и седем аз най-после приключих със събирането на тапии, което почти ме докара до суета за сметка на скромност.

Освободете се от известността като мен, когато на тридесет и седем осмислих, че тя ни носи единствено фантазии.

Освободете се от метафизичните разсъждения като мен, когато на четиридесет и седем осъзнах, че трябва да оставя истината на истината.

Освободете се от привързването като мен, когато на петдесет и седем прозрях лицемерието у хората.

Освободете се от себеподобните си и живеете като отшелници ако, както се случи с мен на шестдесет и седем, ви се случи да изгубите всичките си истински приятели.

Освободете се от мисълта, като мен, когато на седемдесет и седем престанах да пиша и скъсах всичките си книги, които ме бяха отделили от природата.

Освободете се от тялото си доколкото е възможно. Така, когато удари часът, ще се освободите по-лесно от живота, който познавате, за да се слеете с този, който все още пренебрегвате...
1999

Извадки от *Еманципираните*

Бризът

(предхождащ постановките за време и пространство)

Аз съм бризът, който вее из вселената, без никакви ограничения, нито във времето, нито в пространството, който приключва бурното си пътешествие в дробовете на пеленаче. Едва тогава се научих да ценя живота, в чиято частица се превърнах и аз.
1995

Мелодия

(в земята, където е възвърната свободата)

След като се изтребвали едни други, населенията впоследствие изчезнали от земята и свободата се възвърнала; в паметта ще отеква само мелодията, породена от безрезултатната мечта на някой гений да помири враговете. И накрая останала природата с ехтяща чрез птиците, реките и дърветата, мелодия на съществуването, интелекта и силата.

Да, това съм аз, природата ме настрои.
1997

Поемата

(ерата на спокойствието по бреговете на Волга)

Споменът за населението ме пренесе в едно стихотворение без име, което гласи:

*Дете мое,
Ако някой ден ти стане мъчно за мен
Когато ще съм напуснал този свят,
за да стигна в небесното царство
Живей живота си интензивно и
Когато достигнеш сливането и ти
Ела при мен в моята обител,
В битието и пустошта,
Тук ще ме намериш,
С паче перо в ръка и разпънат пергамент пред мен
В търсене на съживяващото
1997*

Скалата

(романтичен миг в пустинята Гоби – Монголия)

Сега съм неподвижна скала, която никога досега не бе докосвана от човек. Двама влюбени гравираха любовта си върху скалата и така ме направиха свидетел на тяхната страст и история.

1995

Съвест

(отстранен по време на битка)

И ми натрапиха човек, на когото и аз бях натрапен. Рамо до рамо бихме се, юноши, достойни за пример и продължихме все по-ожесточено в нашата младост. Той избра политическата кариера като средство за препитание и извоюва име в това поприще, стигайки дотам да получи власт, с която да злоупотребява. Той отговори на въпроса ми „защо го вършиш, какво се случи с добрия пример и борбата?“, оправдавайки потисничеството над другите като необходимост да запази придобитото.

Него ден бях отстранен.

1997

Призракът

(извън време-пространство)

Отново съм на власт, извън времето и пространството, далече от сетивата си и действителността...

1997

Почтеният

... В обителта на почтения дойде смъртта.

Първоначално, след като видя начинът му на живот, тя го пощади. Той продължи да я зове и тя накрая му изпълни желанието. Почтеният се слива с природата чрез космически взаимодействия, точно като всички същества преди и след него, като така се превръща в част от тази истина, за която е сторил толкова много, в стремежа си да я проумее.

Роднините и хората се събират отвсякъде, за да отдадат последна почит към почтения човек. Някои долавят аромата на тамян в дома му и го обявяват за светец. Други са убедени, че са забелязали светлина около дома му и го обявяват за новия пророк.

Тогава най-големият син на най-големия син на почтения човек разпечатал писмото с последната повеля на дядо си и го прочел на висок глас:

„Последната ми воля е инкрустирана в живота ми. Прочетете го и вземете пример. Помнете, че никой не е по-добър от нито един от вас, както и че нито един от вас не е по-добър от всеки друг човек.

Що се отнася до мен, аз съм обикновено човешко същество, вероятно първият от освободените и от слелите се по дух; желанието ми е да не остана

последният, като знам, че не съм нито първият, нито последният от всички истински слели се.

Нека денят на моята кончина бъде денят на сливането с истината и на космическото освобождаване. Що се отнася до гроба ми, нека бъде в моята обител, с най-обикновен надгробен камък с думите: „Тук почива човек от зелената долина”. Нека вратата на моята обител бъде, завинаги и както винаги, непрестанно отворена, без да се предприемат промени, оставена единствено на разрухата на времето и настроенията на природата.

Любими мои, радвайте се за мен, защото, колкото и голямо да е това място, битието му е още по-голямо и независимо колко време измине, небитието му ще бъде още по-огромно. По същия начин, колкото и значимо да е чувството, небитието му е още по-могъщо и каквито и да са измеренията на действителността, небитието ѝ е още по-безкрайно.”

Май, 1996

Извадки от *Слелите се*

Търсачът

Виждам го вечерите как рови в кофите за боклук; след което го осъждам и го оставям на тъжната му участ...

После започвам да следя кога беднякът пристига. Първоначално, нощ след нощ, всяка сутрин и, накрая, през всеки момент от деня. Тъй като човекът свиква с този тежък режим и, вместо да го върши с нежелание, както в началото, започва да действа с постоянство и вещина; и толкова време все така, че последния път, когато се разминахме и погледите ни се срещнаха, аз бях този, който потъна в земята от срам.

1999

Сливане

Сега, след като тъжителят е дал клетвени показания и защитата е свършила своята работа, дойде моментът Съдията-Бог, до момента мълчалив, да произнесе присъдата.

И от устата му изригва мрачна светлина, едновременно затвор и утеха за свободата. Мълчанието ме подтиква да се вгледам в Съдията-Бог и да слушам как произнася присъдата. Така се доближавам до него, за да го гледам, без никакви жестикулации, очите затворени. Някакво изкуствено отразително стъкло ме разкрива пред Съдията-Бог, който изрича присъда, основана донякъде на човешкото съзнание, с ключовата дума *невинност*. Тогава осмислям, че съм сам, че противоречията се изпаряват и че протича сливането. Така че, ето ме, в присъствието и на пророци, и на грешници. Аз се сливам с тях и в тях, със Съдията-Бог и в него, защото всички ни очаква една

съдба; съзнанието е всъщност само гаранцията за човешкото равновесие и за неизразяването на многото лица на разубеждението. И така, ето ме тук, отново, във всемогъществото, от което никога не съм престава да бъда част и в битието и небитието, които никога не съм напускал.

Ето ме, еднаква частица от всемогъществото, от битието и небитието, защото няма как да се попречи човек да се превърне в частица след смъртта.

1998

Отпътуващият

След изпълнена с носталгия обиколка на земята, мястото на предишния ми живот, аз тръгвам на съдбовно пътешествие.

Аз постоянно изживявам земните си спомени, дори и след обиколката. Така, без каквито и да било ограничения плавам из времето и пространството.

Ако бродя в абсолютното познание и универсалната истина, докато търся път към съживяването и към това което надмогва и винаги ще превъзхожда Човека, ако измъчвам духа си с всякакви тревоги: касаещи Човека, ежедневието Му и бъдещето Му, благоденствието му и Свободата му.

Защото, ако го нямаше Човека, какво щяха да означават понятията живот и смърт? Какво би било всемогъществото с двете си лица: Познание и истина? И да се запитам: в такъв случай защо щастието на Човека на земята е толкова непостижимо?

Уверен съм в живота на човека горе, самият аз, бидейки вече тук. Но какво да кажа за живота на земята? Възможно ли е да се подобрят условията за Него?

Как да го сторя отгоре, където се намирам?

Смъртта единствено полага края на глада, алчността, мечтите на посветените и на безразсъдните, на знаещите и невежите.

Впоследствие, едва чрез смъртта се постига равенство между всички.

Това, за което се притеснявам, в действителност, е Човекът... Но, въпреки това аз не съм се слял напълно с Него и със Вселената, отвъд време и пространство, в живота и смъртта? Тогава защо да се притеснявам?

Аз отпътувам, казвам ви, освободен от всякакви изразни средства, независимо писмени или не. Казах, отпътувам си, освободен от всякакви разсъждения дори съдържани или ограничени. Отпътувам, освободен от всякаква влечения, дори за еманципация, от абсолютното познание и универсалната истина. Отпътува и Човекът, освободен от Бога на Вселената. Накрая отпътува и Богът на Вселената, освободен, на свой ред, от Човека.

Освободен съм аз; освободен е Човекът и освободен е Богът на Вселената.

1999

Извадки от *Мечтателят*

Последният

... В края на живота си, след сериозни размисли, мечтателят достигна до следните изводи:

Бог се ражда, после пораста и остарява в душите на хората. Тези, които го възприемат по техния си начин, вярват, че Бог е създал Човека само за да се забавлява и по този начин се отдават на това безумие. Обаче онези, които се страхуват от него, постъпват сходно, като се посвещават толкова много, че просто забравят да живеят. В търсене на Бог, с представата за собствения образ, който остарява във времето и пространството и се губи в битието и небитието, Човекът забравя, че смъртта заличава всичко наведнъж и изцяло го слива с това, което е търсил или онова, което дори още не е започвал да търси. Човек, който изпитва ужас от смъртта, но осмисля битието, се страхува още повече. Така той не може да достигне състоянието на еманципация и на сливане в отвъдния живот толкова лековато, колкото успяват другите елементи от природата и вселената. Той е длъжен да активира наново ума си, за да асимилира двете концепции за еманципация и сливане.

Освен това, докато мечтае за живот след живота, той си го представя подобен на досегашния, с който е запознат, като най-много очаква да е вечен.

Но в такъв случай не би ли било глупаво? А Човекът няма ли да се превърне в Бог?

В търсенето си на вяра, Човекът се държи настрана от близките си, като противопоставя себе си срещу тях. А не би ли трябвало, при това положение, всъщност да не се доближава до своята самоувереност, човечеството с великите му ценности?

А що се отнася до самата вяра, тя в действителност представя най-лесния начин към несигурния край, докато волята да работим в името на човечеството е най-сигурния начин.

До вчера Човекът по-скоро е оцелявал в природата, отколкото я ценял. Днес той я използва и злоупотребява. Досега беше съумял да я съхрани поради бавната еволюция.

Дали от днес нататък Човекът ще успее така да съхрани природата, във все по-бързо развиващият се свят? Мечтателят просто стига до извода, че всъщност няма бъдеще за човечество, което непрестанно се дели на раси, езици, територии, религии и догми, което се обединява единствено около алчността, докато хуманизмът е напълно забравен.

2000

От Химните

9

Аз съм новороденото, младежът
Старецът, вечността
Аз съм бащата, изнемогата
Майката, урожая

Аз съм неодошевеното, динамичното
Културите, реколтата
Аз съм доброто, дарът
Злото, нищетата

Аз съм любовта, състраданието
Омразата, нещастieto
Аз съм надеждата, очакванията
Щастieto, съдбата

Аз съм мисълта, истината,
Вярата, бляна,
Аз съм виждащият, обозримото
И всяка падаща звезда

Аз съм живот, смърт
Битието, небитието
Аз съм Бог, безсмъртието
Всичкото и нищото

Аз съм човек
2000

11

Аз съществувам, следователно съм отговорен;
Ти съществуваш, следователно ти също си;
Ние съществуваме, следователно и ние също сме;
Причинността ни свързва, благодарение на единството
За по-добро и за по-зло
Дългът ни принуждава също да сме
2000

Извадки от *алфа-омега*

От *Отпътуването*

Каква загуба на време

Да се оставим заблудени в илюзии
С надеждата за среща или целувка;
Каква загуба на време
Да си представяме невъзможното и да мечтаем;
Каква загуба на време
На земята, в морето и във въздуха;
Желаем да пътуваме;

Господи! А всъщност колко ни е мъчно
За всичкото ненужно изгубено време!
2002

За живота

върщането от пътешествието на живота
който толкова се опитвах да проумея и осмисля
не и без философия
Сдобих се с много повече въпроси, отколкото отговори
2002

Последните сълзи

Точно покапали
Те са сълзите на отпътуването
Дали ще бъдат тъжни и топли
Като на разлъка?
Или щастливи и мелодични,
Като за еманципация?

Последната сълза точно прокапа, като буря
Ето ги, идват, подтиквайки ме да потегля
И ето ме, потеглям
С такава неописуема радост
Аз си тананикам химн
Химн за отпътуването, който никога не съм писал;

Тананикам си го за първи път,
Докато агонизирам за първи път;
Още си го тананикам;
С надеждата, да отпътувам, когато свърши;
Още си го тананикам
И ето, отпътувам
Ето ме, щастлив, пресичам!
2002

От Слушателят

Кайн

Кайн, какво стори, или по-скоро, какво направи с теб Човекът? Ти ли уби брат си, или Човекът те обвини за смъртта му, след като те създаде в своето въображение?

Наистина ли Господ харесваше Авел повече, приемайки неговите дарове, докато отхвърляше твоите, както и любовта ти, без да признава изнурителния ти труд; С готовност бих отредил смекчаващи обстоятелства на тебе, слабо същество, физически и умствено. Но ако Авел те е убил, независимо от всички признаци на пристрастие от страна на Господ, никога не бих му простил.

2002

Съчувствие

Намирам го там, разпнат. Намирам го отново, пожертвал живота си, за да спасява другите.

Между нас няма комуникация, откакто вече съжителстваме.

2002

Мелници

Сервантес, търся те отдавна вече, но се сблъсквам само с Дон Кихот, възседнал Росинант по пътя за неговите мелници, следван от верния си спътник Санчо, настанен върху магарето си. Драги Мигел, ти си запечатил Дон Кихот в съзнанието и въображението на хората и, за твой късмет, не мога да си те представя в търсене на твоя герой, който всъщност си самият ти.

Така че подготви ни за приключението, на път с Дон Кихот и Санчо!

2002

Даг

Хамарскьолд, ти беше вторият Генерален секретар на Организацията на Обединените Нации. Произхождаш от Швеция, държава, където войните са отдавна забравени и имаш мисията да запазиш мира в света, доколкото е възможно. Бидейки човек на дълга, ти съвсем успешно си действал в полза на автономните решения на организацията. Колко ли изпълнен със съжаление и тъга си сега, когато виждаш как същата тази организация е станала емблематичен орган за едностранни цели и посредствени каузи.

2002

Синове

Твоите синове, Джордж Вашингтон, символ на освобождението на Съединените Американски Щати; синове на теб, човекът, който е действал почтено и справедливо в името на по-щастливо човечество; погледни ги, два века след твоята кончина. Въпреки опитът, който са придобили, виж ги как завладяват космоса до „Марс“ в търсене на воден живот, оставяйки

предостатъчно вода на земята, подложена на замърсяване, поради което милиони непривилегирвани хора са обречени да измрат от жажда!

Такива синове ли искаше да имаш, Вашингтон?

2002

Извадки от *Спомените*

От *Въведението*

Дете мое,

Дядо ти толкова пъти ми е казал, че цифрите са го убили, като имаше предвид административната работа, която, бидейки предимно счетоводство, му пречеше да пише.

Аз пък по-скоро бих казал, че буквите ме убиха, защото повечето от тях употребих неправилно за изписването на не-литературни творби. Въпреки това те се оказаха полезни и ми донесоха голям успех и ми помогнаха да се препитавам. Но същевременно ми пречеха да се отдам на литературни писания, които сами по себе си представляват съкровищницата на творчеството.

Ти, който търсиш еманципация,

Знай, че всяко човешко същество има корени, с които трябва да се гордее, каквито и да са; стига да се е възползвал от постиженията им и да е пренебрегнал грешките им.

Корените ти датират от времето, когато земята била на пророци, апостоли и светци. Аз не говоря само за известните, но и за онези пророци, апостоли и светци, които ревностно са се вълнували от познанието и културата и от всеки човек, който е изживял живота си според признатите ценности на своето време.

Корените ти, дете мое, са в Ориента, сърцето на земята:

Арамейците, откривателите на Ел, единственият Бог, са ти дали фамиленото име, защото Нааман е слуга на Ел. Самият Нааман, сириецът, главнокомандващ на арамейската армия, е бил излекуван от проказа девети век преди новата ера от пророчицата Елиша, докато е водил седем битки на бреговете на река Йордания. Освен това арамейският език е бил езикът на самия Христос.

Ти си също син на Финикия на кананите, изобретателите на писмото, което не съумели да съхранят задълго, завладявайки други цивилизации, загубвайки по този начин своята идентичност.

Ти също си дете на араби, които всъщност славно са се борили за правда, което е позабравено в наши дни и изгледите за възобновяване на тази кауза са безнадеждни.

Ти си дете на Ливан, чийто успех служи за пример, макар и сред отделни личности, а не в национален план, поради нарастващата меркантилност.

И най-накрая, ти си детето на ориенталската църква, вкоренена в древните времена, макар и разделена, но в която все още разказвачите прославят Бога в своите химни.

Гордей се с това, дете мое. Носи и винаги, преди всичко, помни, че същевременно си дете на мига и на цялото човечество.

И не забравяй, че си дете на семейство, членовете на което никога не са потискали другите. Защото само Човекът може да изживее пълноценно живота си като такъв, без да потиска в най-широкия и изчерпателен смисъл на думата. Освободи съвестта си, макар и в затвора, където си заточен след несправедлива присъда, защото иначе ще ти тежи излишно, докато несправедливо радваш се на свободата...

1998